

РЕШЕНИЕ

№ 894

гр. Варна, 01.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело №
20213110108684 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано от предявени от М. К. АВР. срещу СТ. ИВ. СТ. и Н. Ив. Н. пасивно субективно съединени негаторни иски с правно основание чл. 109 ЗС да бъдат осъдени ответниците да преустановят противоправното им въздействие по отношение на притежавания от ищеца недвижим имот, а именно: ¼ ид.ч. от 209 кв.м. ид. ч. от ПИ с идентификатор № 10135.1501.1224 с обща площ от 836 кв.м., находящ се в *** при граници и съседи: № 1035.1501.238; 10135.1501.240; 10135.1501.242; 10135.1501.244; 10135.15.01.246; 10135.1501.245; 10135.1501.236 и 10135.1501.166, изразяващо се в системно и неоснователно паркиране в имота.

Твърди се в исковата молба, че ищецът е собственик на апартамент, находящ се в *** ет. 1 и на ¼ ид.ч. от 209 кв.м. ид. ч. от ПИ с идентификатор № 10135.1501.1224 с обща площ от 836 кв.м., находящ се в *** съгласно нотариален акт от 02.12.2019 г. Излага се, че ответниците са съседи на ищеца и обитават апартамент № 8 на втория етаж в жилищната сграда, в която е и неговият апартамент. Сочи, че доколкото му е известно апартаментът, в който живеят ответниците е собственост на бащата на първия ответник Иван С. Иванов. Навежда се довод, че от известно време ответниците системно паркират всеки управлявания от него автомобил: СТ. ИВ. СТ. – ХЗ, рег. № В 8932 ВН и Н. Ив. Н. – фолксваген с рег. № ***. Поддържа се, че паркирайки автомобилите си, те възпрепятстват ищеца да ползва притежаваната от него ид. част от дворното място, съответно да паркира собственото си моторно превозно средство. Твърди, че ответниците не притежават право на собственост върху дворното място и не им е учредено право на преминаване по реда на чл. 192 ЗУТ. Въпреки многократните му предупреждения и подадени сигнали, ответниците продължавали да паркират автомобилите си в имота му, с което му пречели спокойно да упражнява собственическите си права. В този смисъл моли за уважаване на предявените иски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника СТ. ИВ. СТ., в който се изразява становище за недопустимост и неоснователност на предявения иск. Твърди, че не притежава лек автомобил с рег. № В8932 ВН и не управлява същия, поради което счита, че така предявения иск срещу него е недопустим и неоснователен. Сочи, че л.а. с марка „BMW“, модел „ХЗ“, с рег. № В8932 ВН, е собственост на неговия баща Иван С. Иванов. Излага, че той и неговата

приятелка ползват предоставените от неговия баща апартамент № 3-8, магазин и склад. В поземлен имот с идентификатор № 10135.1501.1224 била изградена жилищна сграда с идентификатор № ***. Достъпът до ползвания от ответника склад се извършвал посредством проход към вътрешен двор с широчина на пътя от три метра, като складът бил ситуиран в най-източната част на сградата и поземления имот, последен спрямо входа за заход към гаражите, поради което ответникът счита, че дори и посоченият от ищеца или друг автомобил да е спиран пред ползвания от него склад, това ограничавало единствено неговото право да ползва самостоятелния обект по предназначение, а не правата на собственика на поземления имот. Посочва, че ищецът спирал личния си автомобил веднага след прохода към вътрешния двор и оставял своя автомобил с дни, като по този начин лишавал всички собственици на гаражи от възможността да ги ползват, а ответника – от възможността да получава стоки и материали, а също така и да прибира мотоциклета си. Навежда довод, че проходите към вътрешния двор и пътят за заход към гаражите представлява прилежаща площ към сградата с широчина от 3 метра, служеща за обезпечаване ползването на същата, респ. отделни самостоятелни обекти в нея, съгласно чл. 22, ал. 7 и Приложение № 1 към чл. 21 от Наредба № 7 за правила за нормативи за устройство на отделни видове територии и устройствени зони. Допълва, че пешеходен достъп до вътрешния двор е осигурен посредством врата от входната клетка и всички живущи в жилищната сграда имат достъп до вътрешния двор. Поддържа, че ищецът не е посочил точно къде му е пречат правото на ползване на вътрешния двор и не е доказал, че има реална възможност да паркира неговия автомобил във вътрешния двор по начин, по който да не пречат правото на ползване на самостоятелните обекти (гаражи и склад) в жилищната сграда. При тези съображения моли за отхвърляне на исковата претенция.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответницата Н. Ив. Н., в който се изразява становище за недопустимост и неоснователност на предявения иск. Сочи, че ползва предоставения ѝ от нейния баща лек автомобил марка „Фолксваген“ с рег. № ***. Навежда идентични доводи за неоснователност на предявения иск с тези на ответника СТ. ИВ. СТ.. Моли за отхвърляне на предявения срещу нея иск.

Съдът, като съобрази събраните писмени и гласни доказателствени средства, както и заключенията на назначените по делото съдебно-технически експертизи, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че ищецът притежава идеални части от ПИ с идентификатор № 10135.1501.1224 с обща площ от 836 кв.м., находящ се в *** в който имот попада и процесният заден двор, което правно релевантно обстоятелство е обявено за безспорно между страните с протоколно определение от 11.11.2021 г. и което се установява от представените от ищеца писмени доказателства – нотариален акт за покупко-продажба на недвижими имоти от 02.12.2019 г. и скица на поземлен имот от 26.03.2019 г. Видно от представения титул за собственост на 02.12.2019 г. ищецът е закупил жилище, апартамент с идентификатор № ***, представляващ самостоятелен обект на първи жилищен етаж на секция А в сграда № 1, разположена в поземлен имот № 10135.1501.1224, както и ¼ от 209 кв.м. ид.ч. от същия поземлен имот, целият с актуална площ след обединяване на няколко съседни парцела от 836 кв.м.

Представен от страна на ответника СТ. ИВ. СТ. е Архитектурен проект на жилищна сграда – вход А, Разпределение на първи етаж (кота 0,00), видно от който в строителната документация за сградата са предвидени 5 бр. гаражи и един склад, достъпът до които се осъществява през вход към ул. „Патриарх Евтимий“.

Приобщени към доказателствения материал са Заповед № 55/29.03.2013 г., издадена от кмета на Район „Одесос“ – Община Варна и Решение № 2710/27.10.2014 г. по адм. дело № 1517/2013 г. по описа на Административен съд – Варна, от които се

установява, че с посочената заповед на кмета на общинската администрация на основание чл. 195, ал. 4 ЗУТ са задължени собствениците на жилища в жилищна сграда, находяща се на ул. „Неофит Бозвели“ № 57 да изпълнят вертикална планировка и водопълтен тротоар около сградата във вътрешния двор, поради неизпълнението на задължението по чл. 195, ал. 1 ЗУТ от собствениците на сградата да я поддържат в техническо състояние, отговарящо на изискванията в чл. 169, ал. 1 ЗУТ.

Видно от представеното удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж от 28.09.2006 г., възложители и собственици на самостоятелни обекти в жилищната сграда на ул. „Неофит Бозвели“ № 57 с 30 жилища, 2 магазина за промишлени стоки и 20 гаража са 32 лица, а в представената скица на поземления имот са отразени данни за общо 9 лица като собственици на парцела.

От страна на ищеца са ангажирани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите А.Н.Х. и Т.И.А.. Свидетелят Х. излага пред съда, че през 2020 г. ищецът му е възложил извършването на СМР в собствения му апартамент за период от около три – четири месеца. Свидетелства, че видял паркирани във вътрешния двор черен л.а. „Фолксваген Поло“ и друг малък автомобил „Мини купър“, а след известно време се сменил с черен джип „БМВ Х3“. Същите видял поне пет – шест пъти докато извършвал СМР, а и скоро като минавал покрай гаража също ги виждал – двата черни автомобила. Свидетелят не е присъствал на разпавии между ищеца и съседа, но веднъж чул, че се карат отвън, но не го интересувало за какво. Спомня си, че веднъж поискал от ищеца да закупи необходими му строителни материали, но той се върнал и му казал, че не може да излезе с автомобила, тъй като са го „запушили“, впоследствие разбрал от ищеца, че джипът на съседа му е възпрепятствал излизането на автомобила на ищеца. Излага, че към външния двор има вратник, който се заключва и ищецът му предоставил ключ. Пояснява, че пътят през задния двор е тесен, има гаражи от лявата страна и като попитал ищецът дали може да вкара своя автомобил в двора ищецът му отговорил, че е по-добре да не го прави, тъй като съседите постоянно се карали, че спират други коли. Разговарял и с негов съсед, който му обяснил, че трудно се маневрира. Сочил, че от двора няма достъп към жилищната сграда. Изяснява се от свидетелските показания на св. Х., че автомобилите „Фолксваген Поло“ и „БМВ Х3“ спирали в най-вътрешната част на двора на сградата пред последния гараж.

Установява се от свидетелските показания на втория воден от ищеца свидетел Т.И.А., че между ищецът и ответника СТ. ИВ. СТ. е налице конфликт по повод ползването на задния двор за паркиране. В същия се паркирали двата автомобила – „БМВ“ с рег. № В8324, който управлявал ответникът СТ. ИВ. СТ., и „Фолксваген“ с рег. № В9991, който шофирала съпругата му. Автомобилите били паркирани в дъното на задния двор, в източната му част, където според свидетеля има склад, собственост на ответника или неговия баща. Складовото помещение представлявало три обединени гаража, два от които имали изход към ул. „Неофит Бозвели“ и един към вътрешния двор. Свидетелства, че три дни преди разпита (проведен на 11.11.2021 г.) е видял двата автомобила отново паркирани там. Пояснява, че при такова разположение на паркираните автомобили от страна на ответника, другите собственици на гаражи могат да си ги ползват, тъй като в тази част разстоянието е голямо. Установява се от свидетелските му показания, че освен автомобилите, управлявани от ответниците, във вътрешния двор паркират и други автомобили, като свидетелят е виждал още четири МПС, които да са паркирани там. Пояснява, че при продажбата на апартамента е предоставил на ищеца ключа за вратата на задния двор. Според свидетеля има заповед на кмета на Район „Одесос“ за направа на бетонна настилка на един метър отстояние от сградата по цялото протежение успоредно на ул. „Неофит Бозвели“ и успоредно на ул. „Патриарх Евтимий“, като в останалата част от двора настилка е направена по инициатива на собствениците, с организацията за което се занимавал ответникът СТ. ИВ. СТ.. Излага, че към момента автомобилът на ищеца е паркиран вътре в двора и го е виждал паркиран и при наличието на управляваните от ответниците автомобили в най-

източната част на двора, а този на ищеца – към средата на двора.

По искане на ответните страни са разпитани свидетелите С.С.Д. и Я.Е.Н. – съседни на страните. Св. Д. също излага пред съда, че вратата на вътрешния двор се заключва, направена му е настилка със съдействието на ответника СТ. ИВ. СТ., който намерил изпълнител, събирал пари и пр. Свидетелства, че в двора има паркиран към настоящия момент червен автомобил марка „Хюндай“ (собствения на ищеца), който затруднява достъпа до гаража, тъй като е паркиран по средата на двора и не може да се направи маневра с автомобил, за да се влезе и излезе. Твърди, че не е виждал други паркирани автомобили там. Св. Н. излага идентични твърдения с тези на св. Д., като пояснява, че от около три седмици е в България и всеки ден вижда червен автомобил паркиран в двора, като за влизане в гаражите в близост до него няма как да се заходи с автомобил, тъй като не им стига мястото. Виждал е и друг автомобил паркиран в двора – черен л.а. „Опел Корса“. Управляваните от ответниците автомобили не е виждал паркирани там.

Според заключението по назначената по делото първоначална съдебно-техническа експертиза незастроената площ на ПИ с ид. № 10135.1501.1224 е 251 кв.м., като отстоянието от построените по южната кадастрална граница на имота и съседните му имотни огради до очертаванията на жилищната сграда до ст. бет. колони на балконите на секция А (т.е. най-близките точки до оградата, влияещи при паркиране на автомобилите) са посочени в приложена схема – най-голямото разстояние е 7,60 м., измерено в най-източната част на вътрешния двор. Изхождайки от изискванията на Наредба № РД-02-20-2 от 20.12.2017 г. (разстояние от 6 м. за маневриране при перпендикулярно паркиране) и направените замервания по време на огледа и изчисления в констативно-съобразителната част на СТЕ вещото лице е достигнало до извода, че не е възможно в задния двор на ПИ с ид. № 10135.1501.1224 да бъде паркиран автомобил (автомобили) без да пречат на нормалното ползване на разположените на партерния етаж на жилищната сграда гаражи и склад с входи откъм вътрешния двор на сградата. При изслушването си в съдебно заседание, проведено на 14.01.2022 г. вещото лице инж. Т.О. пояснява, че е приложил изискванията на посочената наредба, регламентираща начина на паркиране, различните маневри и различните видове паркиране, като за да се влезе и излезе в гаражите с вход откъм дворното място се извършва перпендикулярно паркиране. При наличието на спрян или паркиран автомобил в процесното място ще бъде затруднено влизането и излизането на другите автомобили от гаражите. Излага, че паркираният към дата на огледа автомобил на ищеца (между двете колони) не пречи за използването на гаражите, тъй като е с по-малки размери от средните такива на автомобил, но констатираният на място друг автомобил (различен от управляваните от ответниците л.а.), паркиран в дъното на дворното място пречи за използването на последния гараж и склада.

По искане на ищцовата страна е назначена повторна СТЕ, заключението на която по своята правна същност представлява допълнително такова спрямо първоначалната експертиза, тъй като са поставени и допълнителни задачи към експертизата, която не се оспорва от страните. Изяснява се от заключението на в.л. инж. Р.П., че имот – дворно място с пл. номер 15 в размер на 209 кв.м. попада с пълната си площ в ПИ с ид. № 10135.1501.1224. Вещото лице е установило, че свободната, незаета площ от сгради и колони на балкони към вътрешния двор, е 243 кв.м. Достигнало е до идентичния извод на в. л. О., че не е възможно паркирането на автомобил или автомобили в това дворно място, така че да не се пречи на преминаване и обслужване на съществуващите самостоятелни обекти – гаражи и склад в жилищната сграда. Размерите на незастроеното място са отразени в приложена схема, които съответстват на замерванията, посочени в първоначалната експертиза, като отново най-широката част е измерена в дъното на двора – 7,60 м. В заключението е посочено, че последният склад от сградата в дъното на двора има втори изход откъм улица „Неофит

Бозвели“ (през граничещия до него магазин, видно от приложената схема към експертизата). Изяснява се от изслушването на в.л. инж. Р.П., че във вътрешния двор е допустимо паркирането на автомобил с по-малки габарити между колона 1 и колона 2, тъй като там няма гараж, врати и прозорци, които да бъдат блокирани и по никакъв начин не би се засегнало пространството пред склада.

При така констатираните обстоятелства съдът достига до следните правни изводи:

Когато в дворното място е построена сграда в режим на етажна собственост и всички собственици на самостоятелни обекти притежават и съответни идеални части от дворното място, то незастроената част на дворното място представлява обща част на сградата. Начинът на ползване и управлението на тази незастроена част се определя по решение на Общото събрание на собствениците в етажната собственост по реда на ЗУЕС. Съгласно чл. 5, ал.1, т.1 ЗУЕС собствениците на самостоятелни обекти имат право да използват общите части на сградата по предназначение, но същевременно са длъжни съгласно чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон да не пречат на другите собственици да ползват общите части. От компетентност на Общото събрание на собствениците е вземането на решения относно използването на общите части - чл. 11, ал. 1, т. 10, б. „и“ ЗУЕС.

Когато не всички собственици на самостоятелни обекти в сградата - етажна собственост притежават идеални части от дворното място, то незастроената част на дворното място няма статут на обща част по смисъла на чл. 38 ЗС. Тогава ползването на този двор се извършва по реда на чл. 32, ал. 1 ЗС - по решение на съсобствениците, притежаващи повече от половината от вещта, а при непостигане на мнозинство въпросът се решава от съда по реда на чл. 32, ал. 2 ЗС. Ако няма възможност всички съсобственици да ползват съсобствения двор, то лишените от ползване имат право на обезщетение по чл. 31, ал. 2 ЗС.

По отношение на местата за паркиране изрично в този смисъл е уредбата на чл. 43, ал. 3 ЗУТ (ДВ бр. 101/2015г.) - ако урегулираният поземлен имот е обща част на сградата - етажна собственост, то местата за паркиране се разпределят от Общото събрание на етажните собственици; ако земята не е обща част на сградата, то паркирането се осигурява чрез разпределение на ползването на свободната дворна площ, която не е необходима за ползване на сградата по предназначение.

Когато незастроената част на двора е предназначена за места за паркиране и липсва решение на Общото събрание на етажните собственици за ползването на тази обща част или взетото решение е отменено по реда на чл. 40 ЗУЕС (първата горепосочена хипотеза), респ., ако няма разпределение на ползването на двора по чл. 32 ЗС (втората хипотеза), то съсобственикът, който е лишен от възможността да ползва двора за паркиране, би могъл да се защитава с иск по чл. 109, ал. 1 ЗС, ако спрямо него се извършват неоснователни действия, с които му се пречи да упражнява правото си на собственост. Защитата с негативния иск е допустима в тези случаи, защото за ищеца не съществува друг ред да постигне реализация на правото си - той сам не би могъл да свика Общо събрание на етажните собственици, нито може да извърши разпределение на ползването, след като не притежава повече от половината от вещта. В този смисъл – Решение № 57 от 29.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3007/2020 г., II г. о.

За да бъде основателен този иск е необходимо да се установи, че ответниците извършват конкретни действия, с които препятстват или смущават пълноценното осъществяване на правомощията на ищеца като собственик на ид.ч. от поземления имот според неговото предназначение, като според изложеното в исковата молба действията на ответниците въпрепятстват ищеца да паркира собственото си моторно превозно средство в дворното място.

Не е спорно между страните, че ищецът притежава ид.ч. от правото на собственост от поземления имот, в който е построена сградата, като не се твърди от

ответниците, че същите са собственици на самостоятелни обекти в същата или че са носители на вещно право на ползване, а ползват апартамент и склад, собственост на бащата на единия ответник, респ. същите имат качеството на обитатели по см. § 1, т. 5 от ДР на ЗУЕС и като такива имат правото да използват общите части на сградата според тяхното предназначение, съгласно чл. 5, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 ЗУЕС. Липсват обаче безспорни данни дали всички етажни собственици (притежатели на самостоятелни обекти в сградата) са собственици и на идеални части от терена. Не може по категоричен начин да бъде установено от представените по делото доказателства кои лица са собственици на самостоятелните обекти в сградата, за да се прецени дали всеки от тях притежава и идеална част от дворното място. Поради това не може да се направи извод дали незастроената част от терена е обща част на сградата по чл. 38 ЗС.

Независимо от горното обаче по делото остана недоказано извършването на конкретни действия, които да ограничават достъпа на ищеца до вътрешния двор или да възпрепятстват паркирането на притежавания от него автомобил. На първо място, изрично ищецът заявява в съдебно заседание, проведено на 11.11.2021 г., че паркира автомобила си между двете колони в дворното място, а ответниците паркират двата си автомобила в дъното на двора, където мястото се разширява от вратите на гаража до оградата и както той признава „спокойно може да се паркира един автомобил, който не пречи на други автомобили да влизат в гаражите си“ – л. 59, стр. 2 от делото. От свидетелските показания на разпитаните свидетели, както тези по искане на ищеца, така и тези, водени от ответниците, се установява, че ищецът има ключ към входната врата на гаража, често паркира автомобила си в дворното място, както и други съседи (различни от ответниците) използват същото, за да спират автомобилите си, а ответниците паркират в най-източната част на вътрешния двор, явяваща се и най-широката част от него, непосредствено пред ползвания от тях склад. Св. Х., воден от ищеца, лично е възприел един спор между страните, като единствено е чул, че се карат, но не го е интересувало за какво. В останалата част, относно оплакванията на ищеца за създаването му на трудности да излезе от двора с автомобила си, поради паркиран от съсед автомобил, свидетелските показания представляват преразказ на твърденията на ищцовата страна, на които е недопустимо да се придава доказателствена стойност, а подлежат на самостоятелно установяване с всички допустими по ГПК доказателствени средства. От друга страна, от заключенията на назначените по делото СТЕ категорично се установява, че единственото място, на което е допустимо да се паркира л.а. и то с малки размери, като притежавания от ищеца, е между двете колони в дворното място, а при паркирането на автомобил в най-източната част на вътрешния двор се възпрепятства обслужването на последния склад, който се ползва от ответниците. Така на практика при паркирането в тази част на терена ответниците по никакъв начин не пречат на ищеца да паркира автомобила си на мястото между двете колони в двора, а единствено блокират отварянето на вратите на предоставения им за ползване склад в дъното на двора. Както вече бе изяснено, на всяко друго място, различно от това между колоните в двора, е невъзможно паркирането без да се възпрепятства влизането на автомобили в гаражите, съотв. обслужването на склада. Ищецът не притежава гараж в сградата, респ. достъп до такъв не му възпрепятстван от ответниците.

В допълнение следва да се отбележи, че посочената разпоредба на чл. 43, ал. 3 ЗУТ допуска за паркиране да бъде отредена свободната дворна площ, която обаче не е необходима за ползване на сградата по предназначение. Необходима за ползване на сградата по предназначение се явява площта пред гаражите и складовете с вход откъм задния двор, в размерите, предвидени в Приложение № 30 към чл. 120, ал. 2 и чл. 121, ал. 3 от Наредба № РД-02-20-2 от 20 декември 2017 г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии, нужни за маневриране при перпендикулярно паркиране в гаражите, както и за отваряне на вратите на склада.

При така констатираните обстоятелства и изложените съображения се налага изводът, че от страна на ответниците не се извършват действия по ограничаване достъпа до двора и следователно няма препятствие пред ищеца да го ползва, като паркирането на ищеца не между колоните във вътрешния двор, а на всяко друго място, представлява неправомерно действие от негова страна, с което пречи на ползването на гаражите и склада по предназначение. В този смисъл предявените пасивно субективно съединени негаторни иски с правно основание чл. 109 ЗС се явяват неоснователни и следва да бъде отхвърлени.

С оглед този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответниците имат право на разноси, съобразно представените списъци по чл. 80 ГПК и доказателствата за реалното им извършване, поради което ищецът следва да бъде осъден да заплати в полза на всеки ответник съдебни разноси в размер на 500 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. Съдът преценява за неоснователно своевременно релевираното от ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар от всеки ответник, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото и доколкото същият е под минималния размер, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. т. 1 от Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2017 г. по т.д. № 4/2015 г. на ВКС, ОСГК.

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. К. АВР., ЕГН *****, с адрес ***, срещу СТ. ИВ. СТ., ЕГН *****, с адрес ***, и Н. Ив. Н., ЕГН *****, с адрес ***, пасивно субективно съединени негаторни иски с правно основание чл. 109 ЗС да бъдат осъдени ответниците да преустановят противоправното им въздействие по отношение на притежавания от ищеца недвижим имот, а именно: $\frac{1}{4}$ ид.ч. от 209 кв.м. ид. ч. от ПИ с идентификатор № 10135.1501.1224 с обща площ от 836 кв.м., находящ се в *** при граници и съседни: № 1035.1501.238; 10135.1501.240; 10135.1501.242; 10135.1501.244; 10135.15.01.246; 10135.1501.245; 10135.1501.236 и 10135.1501.166, изразяващо се в системно и неоснователно паркиране в имота.

ОСЪДЖДА М. К. АВР., ЕГН *****, с адрес ***, да заплати на СТ. ИВ. СТ., ЕГН *****, с адрес ***, сумата от **500 лв.** (петстотин лева), представляваща сторени съдебни разноси на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪДЖДА М. К. АВР., ЕГН *****, с адрес ***, да заплати на Н. Ив. Н., ЕГН *****, с адрес ***, сумата от **500 лв.** (петстотин лева), представляваща сторени съдебни разноси на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____